

lovbestemmelser om automatisk regulering efter ansøgerantal og efter pristal.

Det vil være ønskeligt, om undervisningsministeren over for et folketingsudvalg, der bør nedsættes til behandling af forslaget til beslutning, vil give oplysning om udviklingen siden lovens vedtagelse, og at disse oplysninger kan fremkomme så betids, at også en forøgelse af bevillingen for 1962-63 kan komme på tale til optagelse på tillægsbevillingsloven.“

Ved sagens 1. behandling påpegede *undervisningsministeren* bl. a. den betydelige forøgelse af uddannelsesfondens midler, som fandt sted i 1961. Han udtalte derefter:

„Det er klart, at der nødvendigvis i forbindelse med en sådan forøgelse af midlerne må opstå problemer ved fordelingen af dem. Der er en række forhold, som netop kræver en nærmere undersøgelse på baggrund af de erfaringer, der indhøstes, og derfor er det rigtigt, når det ærede medlem peger på det ønskelige i, at der går længere tid, før loven revideres.

Men det ærede medlem går så videre og siger, at det, som udviklingen er forløbet, må anses for uforsvarligt ikke at foretage en ajourføring snarest, og i denne forbindelse peger han på, at det vil være rimeligt at udarbejde lovbestemmelser om automatisk regulering efter ansøgertal og efter pristal. Det er jo rigtigt, at der har fundet en betydelig forøgelse af de studerendes antal sted i år, og det er også rigtigt, at leveomkostningerne er steget.

Med hensyn til antallet af elever under fondens støtteordning, for så vidt angår de 63 mill. kr., fremgår det af de indkomne skemaer, at der i 1962-63 er godt 41.000 imod ca. 37.000 i 1961-62. Der er altså tale om en stigning på ca. 12 pct. Skulle der ydes støtte til hver enkelt af de unge, der er under uddannelse i en af de afdelinger, der omfattes af ungdommens uddannelsesfond, ville støttebeløbet pr. elev i 1962-63 blive gennemsnitlig ca. 1.540 kr. imod ca. 1.700 kr. i fjor.

Det er da åbenbart, at der generelt er tale om en forringelse af mulighederne for de elever, der får støtte, og derfor vil en forhøjelse svarende til det forøgede antal studerende og til de stigende leveomkostninger være en logisk konsekvens af folketingets holdning i 1961, da man vedtog loven. Deri kan jeg være enig med det ærede medlem. Men der er jo så hertil at føje, at landets økonomiske situation nu engang er vanskeligere, end den var dengang, og jeg må derfor sige til det ærede medlem, at regeringen ikke mener, at der er grundlag for at foretage forhøjelser af beløbsrammen i øjeblikket.

Men som jeg sagde i mit svar til det ærede medlem, da vi sidst drøftede problemet her i folketinget — det var den 17. oktober 1962 — vil der være al grund til at se nærmere på de forskellige gruppers andel af midlerne. Der vil være anledning til at undersøge, om man kan tilvejebringe større retfærdighed grupperne og de enkelte inden